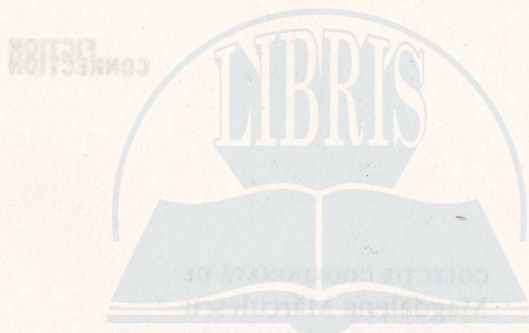

Lee Child

Convinge-mă!

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Capitolul 1

Masiv cum era, pe Keever nu-l puteai muta ușor de colo-colo. Era ca și cum ai fi încercat să smulgi o saltea mare de pe un pat cu apă. Așa că l-au îngropat aproape de casă. Ceea ce avea o logică, oricum. Mai era o lună până la seceriș și orice lucrare într-un lan de grâu ar fi fost vizibilă din aer. Iar pentru un tip de teapa lui Keever, s-ar fi folosit mijloace de observație aeriană: avioane de cercetare, elicoptere și poate chiar drone.

Au început la miezul nopții, ceea ce, în opinia lor, i-ar fi scutit de riscuri. Se aflau în mijlocul unei întinderi de zece mii de hectare fără nimic notabil în jur și singura structură clădită de om înspre partea lor de lume era o linie de cale ferată spre est. Dar miezul nopții era la cinci ore după trenul de seară și cu șapte ore înainte de trenul de dimineață. Prin urmare, erau feriți de orice ochi iscoditori. Retroexcavatorul lor avea montate patru reflectoare pe o bară deasupra cabinei, cam în genul în care tinerii își împodobesc camionetele, și cele patru fascicule formau o pată de lumină strălucitoare. Prin urmare, nici vizibilitatea nu era o problemă. Au început să sape groapa în țarcul pentru porci, care era oricum tot timpul

răscolit. Fiecare porc cântărea cam o sută de kilograme și fiecare porc avea patru picioare. Pământul era tot timpul scurmat. Nu era nimic de văzut din aer, nici măcar cu o cameră cu infraroșu. Imaginea s-ar fi albit instantaneu, de la respirația caldă a animalelor și de la grămezile și băltoacele aburinde de dejecții.

Ar fi trebuit să fie destul de sigur.

Porcii sunt animale râmătoare, așa că au avut grijă să sape adânc. Nici asta n-a fost o problemă. Brațul excavatorului era lung și cupa de doi metri mușca ritmic din pământ, cu pistoanele hidraulice scânteind în lumina electrică, iar motorul se opintea și huruia, oprindu-se din când în când, cu cabina coborând și ridicându-se la loc când fiecare încărcătură era descărcată într-o parte. Când au terminat de săpat groapa, au întors mașina cu 180 de grade și, folosind cupa din față, l-au împins pe Keever în mormântul improvizat, târându-l, rostogolindu-l și acoperindu-i cadavrul cu pământ, până când în sfârșit a căzut peste margine și s-a prăbușit în umbrele electrice.

Un singur lucru a mers prost și s-a întâmplat chiar atunci.

Trenul de seară a trecut cu o întârziere de cinci ore. În dimineața zilei următoare au auzit la radio că o locomotivă defectă provocase un blocaj cam la 150 de kilometri spre sud. Dar în acel moment nu știuseră acel lucru. N-au auzit decât șuieratul jalnic de la un macaz îndepărtat și apoi n-au mai avut decât să se întoarcă și să caște ochii la vagoanele lungi și iluminate care treceau gălăgios la o distanță medie, unul după altul, ca o vedenie într-un vis, aparent nesfârșită. Dar în cele din urmă trenul a dispărut, iar șuierul șinelor a mai durat cam un minut, după care luminile din spate au fost înghițite de

întunericul de la miezul nopții, iar ei au putut să-și facă treaba până la capăt.

Cam la treizeci și cinci de kilometri spre nord, trenul a încetinit și a oprit cu un șuierat, ușile vagoanelor s-au deschis, iar Jack Reacher a coborât pe rampa de beton din fața unui elevator de cereale mare cât un bloc de apartamente. La stânga lui mai erau patru elevatoare, la fel de mari ca primul, iar în dreapta se afla un șopron metalic enorm, cam de dimensiunile unui hangar aviatic. Pe stâlpii montați la intervale regulate erau fixate lămpi cu vaporii, care delimitau conuri gălbui în întuneric. Ceața care plutea în aerul nopții părea să indice că sfârșitul verii era pe-aproape. Toamna își anunța sosirea.

Reacher a stat o vreme nemișcat și în spatele lui trenul a pornit fără el, scrâșnind și parcă văitându-se, intrând într-un ritm sacadat, apoi accelerând, în timp ce suflul de aer i-a răscolit hainele. Era singurul pasager care coborâse acolo. Deloc surprinzător. Localitatea nu părea să fie vreun nod de cale ferată. Totul era dedicat agriculturii. Spațiile simbolice pentru pasageri erau înghesuite între ultimul elevator și hambarul uriaș, fiind limitate la o clădire compactă, ce părea să fie dotată cu un ghișeu de bilete și bănci pentru așteptare. Era construită în stilul feroviar tradițional și arăta ca o jucărie pentru copii, așezată temporar între două butoaie strălucitoare cu petrol.

Dar pe toată lățimea unui indicator stătea înscris motivul pentru care Reacher se afla aici: *Mother's Rest*. Văzuse denumirea pe o hartă și-și spusese că era un nume excelent pentru o haltă feroviară. Se gândise că poate linia ferată se intersecta cu un drum vechi pentru căruțe

chiar acolo, unde ceva se întâmplase cu mult timp în urmă. Poate că o tânără femeie intrase în travaliu. Îmbulzeala de pe drum nu-i făcuse bine. Poate că șirul de căruțe se oprise pentru două săptămâni. Sau o lună. Poate cineva își amintise de acel loc după câțiva ani. Un urmaș, pesemne. O legendă de familie. Poate că exista aici o cămăruță transformată în muzeu.

Sau poate că explicația era mai tristă. Posibil să fi fost îngropată o femeie acolo. Prea bătrână ca să mai ajungă la destinație. Caz în care ar fi trebuit să se găsească o piatră comemorativă pe undeva.

Oricum ar fi stat lucrurile, Reacher s-a gândit că n-ar strica să afle adevărul. Nu trebuia să ajungă nicăieri anume și avea tot timpul din lume la dispoziție, așa că un ocol nu-l costa nimic. Acesta fusese motivul pentru care se dăduse jos din tren. Spre dezamăgirea lui inițială. Așteptările lui fuseseră prea mari. Își imaginase două-trei case prăfuite și un padoc izolat pentru cai. Și cămăruța-muzeu, poate supravegheată benevol, sau pe bani puțini, de un bătrânel din una dintre case. Sau piatra funerară, poate din marmură, împrejmuată de un garduleț din fier forjat.

Nu se așteptase la imensa infrastructură agricolă. Probabil că ar fi trebuit să se aștepte, și-a zis. Dată fiind legătura dintre cereale și căile ferate. Grânele trebuiau încărcate undeva. Miliarde de banițe și milioane de tone în fiecare an. Pășii la stânga și se uită printr-un spațiu gol între construcții. Chiar dacă era întuneric, reuși să deslușească un semicerc aproximativ care sugera o zonă rezidențială. Case, evident, pentru muncitorii din depou. Văzu niște lumini și speră să găsească vreun motel, ori o cârciumă sau ambele.

Porni spre ieșire, ocolind zonele luminate din pură obișnuință, dar observă că ultima lampă cu vaporii era greu de evitat, fiind plasată chiar deasupra ușii de ieșire. Așa că renunță la alte manevre de ocolire a perimetrului și trecu direct și prin penultimul con luminos.

Moment în care o femeie își făcu apariția din umbră.

Se apropie de el cu pași repezi, nerăbdătoare, ca și cum ar fi fost încântată că-l vede. Limbajul ei nonverbal transmitea o senzație de ușurare.

După care, se întâmplă altceva. Senzația de ușurare se transformă în dezamăgire. Femeia se opri brusc și spuse:

— Oh!

Era asiatică. Dar nu minionă. Un metru șaptezeci și cinci, poate, sau chiar un metru șaptezeci și opt. Și o constituție fizică pe măsură. Niciun oscior la vedere. Nici vorbă de trestie mlădioasă. Avea cam patruzeci de ani, după aprecierea lui Reacher, cu păr negru lung, blugi și un tricou sub o hăinuță scurtă din bumbac. Era încălțată cu pantofi cu șireturi.

— Bună seara, doamnă, spuse el.

Ea se uita dincolo de umărul lui.

— Eu sunt singurul pasager, o asigură Reacher.

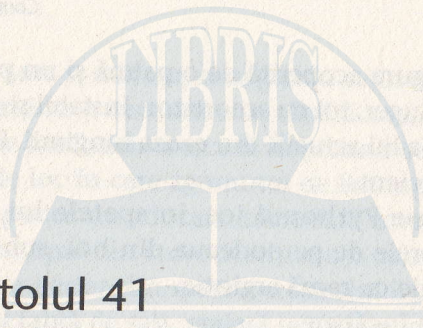
Femeia îl privi în ochi.

— Nimeni nu s-a mai dat jos din tren. Deci cred că prietenul tău nu mai vine.

— Prietenul meu? spuse ea.

Un accent neutru. American comun, genul pe care-l puteai auzi pretutindeni.

— Din ce alt motiv s-ar afla cineva aici, decât ca să aștepte trenul? spuse el. Altfel, n-ar avea niciun rost să vii. Cred că, în condiții normale, n-ar fi nimic de văzut la miezul nopții.

Capitolul 41

Tipul din curte ocoli o parte din arcadă, iar cei doi de la ușă intrară și ocupară poziție pe același arc de cerc, la distanță mare între ei, împingând-o cu brutalitate pe Chang în față, până la canapeaua ocupată de familia Lair, unde aceasta se prăbuși, după care își recăpătă echilibrul și se așează pe margine. Reacher se puse pe brațul canapelei, cu mișcări încete și relaxate, dorind să nu pară deloc amenințător, vrând să se ancoreze în acel capăt al încăperii, știind că dacă ar fi rămas în picioare i s-ar fi spus să se așeze și, adesea, i s-ar fi precizat și locul, pe câtă vreme un om care deja stă jos arareori este mișcat din loc. Evan se afla lângă el, apoi era Emily, retrasă spre spătar, Chang, aplecată în față și respirând din greu, și Lydia, rezemată în spate. Ceea ce fusese spațios pentru trei inși, devenise aglomerat pentru cinci. Alcătuiau o țintă unificată. Trei pistoale Ruger îndreptate spre ei, ca dinspre marginea unui evantai, asemenea unei diagrame de câmp de foc dintr-un vechi manual de infanterie.

Trei Rugere, trei indivizi. Haine negre, rași în cap, ten palid. Destul de corpolenți și greoi, dar în același timp cumva osoși. Pomeți teșiți. Vremuri grele în ADN-ul lor,

nu cu mult timp în urmă. Din Europa, poate. De departe, din Estul mlăștinos. Unde fiecare luptase împotriva vecinilor, în ultima mie de ani. Stăteau acolo neclintii, la începând calmându-se, apoi evaluând situația și bifând căsuțele corespunzătoare din mintea lor, după care gândindu-se intens la altceva. În mod normal, Reacher ar fi putut spune că dădeau impresia că știu ce fac, dar adevărul era că în acel moment el credea că indivizii nu știau. Nu în proporție de sută la sută. Nu mai erau așa de siguri. Improvizau. Sau se pregăteau să improvizeze. Sau, cel puțin, se gândeau să o facă. Ca și cum propriul lor joc de șah ajunsese la o bifurcație. Săgeți la stânga, săgeți la dreapta. Opțiuni. Liber-arbitru. Întotdeauna periculos.

Nu se mișcau. Nu vorbeau. Parcă se vedea o idee de zâmbet. Apoi, tipul din mijloc spuse:

— Ni s-a spus că o să găsim un bărbat și o femeie care stau de vorbă cu altă femeie.

Engleză corectă, apropiată de un accent american normal, dar cu nuanțe slavice domoale. Est-european, cu siguranță. Țăfnos, oropsit, un ins a cărui viață fusese un ocean de necazuri.

Nimeni nu-i răspunse.

— Și uite că, în loc de asta, dăm peste doi bărbați și trei femei, continuă individul. Dintre care una e chinezoaică. Ceea ce e foarte derutant. Așadar, care dintre voi a discutat cu cine?

— Sunt americană, nu chinezoaică, spuse Chang. Și de discutat, am discutat cu toții. Fiecare cu fiecare. Toți cu toți ceilalți. Acum spune-ne tu ceva. Cine dracu' sunteți și ce mama dracului faceți voi aici?

Individul spuse:

— Una dintre voi e sora cuiva.

Niciun răspuns.

— Nu știm dacă acel cineva e un chinezoi, continuă individul. Informația ne-ar fi fost de folos, cred.

Niciun răspuns.

— Care dintre voi e sora cuiva?

— Nu eu, spuse Reacher.

— Ai o soră, șmechere? Poate-ar trebui să-mi spui unde locuiește.

— Dacă-ai fi avut o soră, ți-aș fi spus. Scutește-mă de efortul de a-ți trage un șut în cur.

Tipul se uită spre celălalt capăt al canapelei, la cele trei femei de acolo.

— Care dintre voi e sora?

Niciun răspuns.

— Care dintre voi e femeia care a vorbit cu sora?

Niciun răspuns.

Tipul se uită din nou în cealaltă parte și spuse:

— Care dintre voi e bărbatul care a vorbit cu sora?

Niciun răspuns.

— Sunt multe combinații, spuse individul. E ca un test la Institutul de Matematică. De câți ciorapi e nevoie ca să am garantat o pereche? Doar că în acest caz un răspuns cel puțin este evident, chiar și pentru cel mai prost student. Am putea să vă ucidem pe toți. Asta ar garanta rezultatul corect. Ar fi un număr de ciorapi suficient de mare. Numai că ar fi cinci morți pentru prețul a trei. Iar prețul a fost convenit în prealabil. Restul se numără înainte de ieșirea din magazin. Nu sunt admise renegocieri după comiterea faptei. Astea sunt regulile grășanului.

Tăcere.

Omul se uită la Evan și spuse:

— Din ce-ți câștigi existența?

Evan dădu să-i răspundă, mai încercă o dată și reuși să vorbească a treia oară:

— Sunt doctor.

— Lucrezi gratis?

— Nu, cred că nu.

— O întrebare prostească, nu-i așa? Doctori care să lucreze pe gratis?

— Unii doctori o fac.

— Dar nu tu, așa-i?

— Nu, cred că nu.

— Crezi că eu ar trebui să lucrez pe gratis?

Evan trase aer în piept, expiră, găsindu-și greu cuvintele.

— Doctore, e o întrebare simplă. Nu-ți cer un sfat medical. Crezi că ar trebui să lucrez gratuit? Dacă tu n-o faci?

— Contează ce cred eu?

— Vreau ca toți să ne simțim confortabil. Vreau ca toți să cădem de acord. O persoană trebuie să fie plătită pentru munca pe care o face. Am nevoie de susținerea voastră în această problemă.

— OK, o persoană trebuie să fie plătită.

— Pentru ce?

— Pentru munca pe care o face.

— Trebuie să primească mai mult pentru cinci lucruri decât pentru trei lucruri?

— Cred că așa ar trebui.

— Dar cum să facă asta dacă prețul a fost fixat dinainte? Din piatra aia nu mai poți să storci apă. Iar asta e o veste proastă pentru noi. Dar o veste bună pentru voi. Vom face doar lucrul pentru care am fost plătiți. Fără mostre gratuite. Aveți o șansă de supraviețuire.

O șansă de patruzeci la sută, îi spuse lui Reacher partea din spate a creierului, imediat și automat, dacă se trăgea la întâmplare. Dar de ce să se tragă la întâmplare? Misiunea lor consta în lichidarea unui bărbat și a două femei. Caz în care șansele lui Evan creșteau la cincizeci la sută. Iar ale lui Chang scădeau de la patruzeci la treizeci și trei la sută.

— Desigur, spuse individul, deficiența unui astfel de plan e că s-ar putea să lăsăm în viață pe cine nu trebuie. Ceea ce n-ar fi acceptabil. Sunt sigur că și voi aveți standarde profesionale. Problema trebuie rezolvată altfel. Trebuie să gândim neconvențional. Trebuie să găsim o cale prin care să fim plătiți. Ajutați-mă cu chestia asta.

— Nu ținem bani în casă, spuse Evan.

— Doctore, n-am să cer unui om să-și plătească propria execuție. Ar fi o cruzime prea mare. Îți cer să gândești neconvențional. Ce anume în situația curentă ar putea să ofere o oarecare recompensă pentru mine și partenerii mei?

Evan nu spuse nimic.

— Fii creativ, doctore. Relaxează-te. Gândește neconvențional. Dacă nu bani, ce altceva?

Niciun răspuns.

Individul se uită la Emily și zise:

— Cum te cheamă, păpușă?

— Nu! spuse Evan.

Individul se uită la Chang.

— Și pe ea, spuse el.

Emily își strânse bluza pe lângă corp, își ridică genunchii și se trase în spate, pe canapea. Evan se aplecă în fața ei. Tipul din mijloc îl privi de sus și spuse:

— Dacă te porți cum trebuie, pe tine te-mpușcăm primul. Dacă nu, te lăsăm să trăiești și te punem să privești.

Cei trei indivizi erau la distanță egală unul de altul pe linia imaginară a unui sfert de cerc. Ca la jocul de baseball, dar la o scară mai mică. În definitiv, se aflau într-o încăpere, nu pe terenul de joc. Chiar dacă încăperea era spațioasă. Tipul de la prima bază, din dreapta, era cam la doi metri de Reacher. La a treia bază, în stânga, cel mai depărtat individ era cam la patru metri și jumătate. Iar tipul de la a doua bază, cel care vorbea, era la jumătatea distanței dintre ceilalți doi, în linie dreaptă de la Reacher la ușa din față, cam la trei metri și jumătate distanță.

Trei inși. Fără îndoială că procurorul din Maricopa County i-ar fi numit invadatori. Ca într-o relatare de presă: „O violare de domiciliu s-a încheiat tragic în seara asta, într-o comunitate îngădită exclusivistă din nord-estul orașului. Reportajul va fi transmis la ora unsprezece”. Polițiștii i-ar fi numit făptași. Avocații lor i-ar fi numit clienți. Politicienii i-ar fi numit scursuri ale societății. Criminologii i-ar fi numit sociopați. Iar sociologii i-ar fi numit neînțeleși.

Unitatea 110 de poliție militară i-ar fi numit cadavre ambulante.

Tipul de la baza a doua spuse:

— Hai să terminăm cu treaba asta.

Emily se ghemuise în spătarul canapelei, lipită de pătura din lână, cu genunchii trași la gură și brațele înfășurate strâns pe după gambe. Așa cum arăta, ai fi zis că-și redusese la jumătate dimensiunile. Chang nu avea nici ea de gând să plece undeva. Se proptise în locul în care se afla, cu palmele lipite pe canapea, picioarele întinse în față, cu tocurele pantofilor cu șireturi efectiv înfipite în covor, ca un coiot din desenele animate care